

25 februari 2024 (2de zondag van de Vasten)

Kiran Joy o.p.

Op de meeste ochtenden, wanneer de wekker afgaat, doe ik mijn ogen half open en druk ik op de snooze-knop van mijn telefoon. Omdat ik in de verleiding kom om nog vijf minuten te slapen en ik niet weg wil uit het comfort van mijn bed. Hetzelfde gebeurt als je op vakantie gaat. Je hebt misschien een geweldige tijd gehad en je vindt het jammer dat het de laatste dag is. Als je toch maar een paar dagen langer kon blijven? Het is normaal voor mensen om te wensen dat ze nog vijf minuten, nog een dag, nog een week konden verlengen wanneer ze een plezierige ervaring hebben.

Hetzelfde gebeurde met Petrus, geen wonder dat hij uit blijdschap en verwarring voorstelt om drie tenten te maken, want het was geweldig voor hem om daar te zijn en naar de verheerlijkte Christus te staren.

Petrus' impuls is een weerspiegeling van onze eigen verlangens - om de vluchtige schoonheid van het moment vast te leggen, om het met alle macht vast te houden. Maar zoals we weten, zijn zulke momenten niet bedoeld om in tenten op te sluiten. Zulke piekmomenten kunnen - misschien - zichzelf herhalen, maar ze kunnen niet blijven duren. Piekmomenten liggen tussen gewone, vlakke, saaie, alledaagse dagen. Ze zijn als de twee kanten van het mysterie van Jezus: zijn lijden en zijn verheerlijking; zijn dood en zijn verrijzenis. Het speelt zich af, op twee

niveaus: op de vlakte en op de berg. Op Tabor en op Calvarië. Zo is ook ons leven. Soms zijn we op de bergen en soms op de vlakte. Soms ervaren we de tabor en soms de calvarië. Onze oproep om deel te nemen aan zijn verheerlijking is ook een oproep om deel te nemen aan zijn kruis. Zoals we opstaan uit het comfort ons bed om de dag tegemoet te treden, zo moeten we ook afdalen van bergtopmomenten en terugkeren naar de realiteit van alledag.

Dit is wat we horen tegen het einde van het evangelie: "Toen ze rondkeken, zagen ze plotseling niemand anders bij hen, dan alleen Jezus." Ze zijn plotseling terug in de realiteit van dit aardse bestaan. Met Jezus, daalden ze ook de berg af, terug naar de vlakte van het alledaagse leven, terug naar de mensen.

Niet op de berg, maar in de vlakte, tussen al die gekwelde mensen - daar zullen ze voortaan de ware Jezus ontdekken. Daar ligt Zijn missie, daar doet Hij de wil van de Vader. Daar is en blijft Hij voor ons, de openbaring van hoe de Vader is voor de mensen. Daar is Hij de welbeminde Zoon.

De alledaagse momenten, de momenten die niet baden in zonneshijn en glorie, maar in een wat hardere realiteit, bereiden ons de weg voor op, een gedaanteverandering van het leven. Zoals Petrus duizend keer Ja zei tegen Jezus, voor de openbaring op de berg Tabor, zo moet ik Ja zeggen tegen Jezus in de dagelijkse, alledaagse daden van trouw zijn. Soms betekent dat een Ja in verdriet of pijn, maar elk Ja maakt de weg van de Heer in mijn leven recht.

Laten we de Heer danken voor de Tabormomenten en ook voor de Calvariemomenten. Hij gebruikt dit alles om ons om te vormen tot trouwe leerlingen die Hem zullen volgen van Tabor tot Calvarië en verder. "Rabbi, het is goed dat we hier zijn!" Amen.